

Arrest

nr. 68 607 van 17 oktober 2011
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Oezbeekse nationaliteit te zijn, op 16 juni 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 18 mei 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 29 juli 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 augustus 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat B. VANDE CASTEELE, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché R. LARNO, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker kwam op 25 augustus 2010 toe op Belgisch grondgebied en diende de volgende dag een asielaanvraag in.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen nam op 28 januari 2011 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op 15 maart 2011 ingetrokken.

1.3. Op 18 mei 2011 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een nieuwe beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoeker werd hiervan dezelfde dag per aangetekend schrijven in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing welke luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U bent een Oezbeeks staatsburger van Russische origine. U verklaarde in uw land problemen te hebben gehad met politieagenten, mede omwille van uw origine. Ter staving van uw asielaanvraag haalde u volgende feiten aan. U werkte in de garage van uw oom. In oktober of november 2009 opende u uw eigen garage in een gebouw dat niet uw eigendom was. In februari 2010 kwam de vice-chef van de politie om zijn wagen te laten herstellen. Hij eiste dat u dat gratis zou doen. U wist van andere garagehouders dat dit de normale gang van zaken was, maar protesteerde omdat de herstellingen heel duur waren. Daarop werd u beledigd omwille van uw origine en bedreigd. 2 dagen later kwamen twee politieagenten in uw zaak. Ze 'vonden' drugs in uw zaak. U werd meegenomen en vals beschuldigd van drugshandel. U werd drie dagen opgesloten en werd gedwongen om een uitreisverbod te tekenen. Via uw advocaat liet u testen uitvoeren om te bewijzen dat u geen drugs nam. Op 6 mei 2010 werd u veroordeeld tot een voorwaardelijke straf van drie jaar. Eind mei 2010 werd u er opnieuw ingeluisd. In uw garage vonden agenten producten waarmee bommen gemaakt kunnen worden. U werd gearresteerd en het vice-hoofd van de politie zei u lachend dat u 20 jaar cel zou krijgen. U werd geslagen en gedurende 8 dagen vastgehouden. U werd gelinkt aan de georganiseerde misdaad en u werd verweten bommen te maken in uw garage. Uw advocaat kon u vrij krijgen. U ging naar het ziekenhuis voor verzorging. Tijdens uw opsluiting was er bij u thuis een huiszoeking geweest waarbij de paspoorten van u en uw vrouw in beslag werden genomen. Met hulp van uw advocaat diende u klacht in tegen de behandeling door de politie; Op 5 augustus 2010 was er een poging tot ontvoering van uw kinderen. U weet niet of de georganiseerde misdaad hier achter zit of het vice-hoofd van de politie. Op 16 augustus werden stenen door de ramen gegooid, één met een brandbaar product en een andere met een dreigbrief. Op 20 augustus zou u moeten terechtstaan in de rechtbank. Uw advocaat liet verstaan dat zij ook werd bedreigd en dat ze de zaak nooit zou kunnen winnen. Ze raadde u aan het land te verlaten en hielp u uiteindelijk te vluchten via haar connecties. Op 18 augustus 2010 vertrok u uit Oezbekistan. U stak te voet de grens over met Kazakstan. Per auto reisde u naar Almaty (Kazakstan). Van daar reisde u per vliegtuig naar Kiev (Oekraïne). Met een tweede vliegtuig reisde u naar Lvov (Oekraïne), van waar u per minibus naar België reisde. Op 25 augustus 2010 kwam u aan in België waar u op de volgende dag, samen met uw gezin, asiel aanvraagde bij de Belgische autoriteiten. Sinds uw aankomst in België had u telefonisch contact met familie in Oezbekistan. Uw Oezbeekse advocaat stuurde een fax met twee documenten naar uw advocaat in België.

B. Motivering

Uit uw verklaringen blijkt dat u problemen kreeg met de politie (eisen van gratis herstellingen, intimidatie, arrestatie en een geësceneerde strafzaak), kort nadat u uw eigen garage had opgericht. Zo verklaarde u dat u zich liet registreren bij de belastingdienst (CGVS, p. 3). Echter, uw verklaringen over uw eigen garage zijn erg vaag. Zo wist u niet eens te vertellen op welk adres uw nieuwe garage gelegen was (CGVS II, p. 5), terwijl u wel het adres kende van de garage van uw oom, waar u voordien had gewerkt (CGVS II, p. 4). Ook kende u de familienaam niet van diegene van wie u de garage huurde. U kende enkel zijn voornaam, al scheen u hier ook niet helemaal zeker van te zijn. U kende evenmin de naam van het bedrijf of de naam van het garagecomplex waarvan u de garage huurde (CGVS II, p. 6). Daarbij legt u geen enkel document neer betreffende uw garage. U verklaarde nogal laconiek dat u 'nu waarschijnlijk niets meer kan terugvinden, en ouders waarschijnlijk ook niet' (CGVS II, p. 4). U verklaarde nochtans dat er een overeenkomst met een firma werd afgesloten en dat u zich liet registreren als een individuele ondernemer (CGVS II, p. 6). Opmerkelijk is dat u zich totaal niet schijnt te herinneren wat er zoal in de overeenkomst (met de firma) stond (CGVS, p. 6). Ook over wat er met de overeenkomst gebeurde sinds uw vertrek blijven uw verklaringen vaag. Zo verklaarde u dat u de overeenkomst niet heeft stopgezet en dat de garage is gebleven (CGVS II, p. 7). U weet echter niet wie actueel de huur betaalt (CGVS II, p. 7). Gezien de combinatie van al deze elementen maakt u niet aannemelijk dat u een garage zou hebben opgericht. Zelf brengt u geen enkel begin van bewijs aan welk een ander licht zou kunnen doen schijnen op deze zaak. Aangezien er geen geloof gehecht kan worden aan uw verklaringen betreffende uw eigen zaak, kan er evenmin geloof gehecht worden aan uw verklaringen als zou u in die zaak lastiggevallen zijn door agenten (eisen van gratis herstellingen, belediging omwille van uw origine, arrestatie en een geësceneerde strafzaak). Zelf legde u tijdens uw eerste interview geen enkel document voor dat uw verklaringen zou kunnen steunen betreffende de drugstest en de veroordeling tot 3 jaar voorwaardelijk die u zou hebben opgelopen. De documenten die u wel voorlegde en die betrekking hebben op de problemen (oproepingsbrief van de rechtbank, medisch attest, attest van het informatiecentrum en visitekaartje van een advocaat; documenten 11 - 14) zijn dan weer niet overtuigend. Betreffende de **oproepingsbrief** van de rechtbank waarin u werd opgeroepen in de hoedanigheid van beschuldigde dient te worden vastgesteld dat het uur waarop u zich moest aanbieden niet eens vermeld is. Bovendien is het opvallend dat de functie en de graad van de persoon die dit oproepingsbriefje zou hebben ondertekend en bij wie u zich zou hebben moeten melden, niet is ingevuld op de hiertoe voorziene plaats, evenmin als de instantie waar deze persoon zou werken. Dit doet ernstige twijfel rijzen

betreffende de authenticiteit van dit document en daarmee ook betreffende de oprechtheid van uw verklaringen. Betreffende het **medisch attest** waarin sprake is van verwondingen (herschudding en schaafwonden) dient te worden vastgesteld dat hierin staat dat u werd doorverwezen naar een neurologe. Zelf ontkende u echter dat u werd doorverwezen naar een specialist (CGVS, p. 8). Het feit dat uw verklaringen betreffende het medisch attest, dat handelt over het laatste en zwaarste van twee

fysieke incidenten die u heeft meegemaakt, niet stroken met de inhoud van het bewuste attest doet verder twijfel rijzen betreffende de oprechtheid van uw verklaringen. In verband met het **attest van het Informatiecentrum** van het Ministerie van Binnenlandse Zaken dient het volgende te worden opgemerkt. Enerzijds wordt u hierin erkend als slachtoffer in de rechtszaak N-3667/7, een rechtszaak waarover u verder geen enkel document voorlegt. Anderzijds wordt hierin vermeld dat de rechtszaak wordt stopgezet wegens het ontbreken van bestanddelen van een strafbaar feit. Echter, aan het einde stelt dit attest dat u dit dient voor te leggen bij de rechtbank. Gezien de inconsistenties in dit attest en het feit dat u geen andere hieraan gerelateerde documenten voorlegt kan dit attest bezwaarlijk als overtuigend bewijsstuk van de door u aangehaalde problemen worden beschouwd. Deze vaststellingen ondermijnen verder de geloofwaardigheid van uw verklaringen. Het **visitekaartje van een advocaat** kan bovenstaande vaststellingen niet wijzigen. Overtuigende documenten kunnen een overtuigend asielaanvraag ondersteunen, doch dit is hier duidelijk niet het geval. Tijdens het tweede interview legde u een kopie van een fax voor van **twee nieuwe documenten**. Het gaat om een brief van uw Oezbeekse advocaat (waarin uw problemen worden uiteengezet) en een brief van een kolonel gericht aan uw Oezbeekse advocaat (waarin wordt vermeld dat u wordt gezocht en dat u een uitreisverbod heeft overtreden). Hierover kan het volgende worden opgemerkt. Opmerkelijk is vooreerst dat uw Oezbeekse advocaat geen document betreffende uw veroordeling toevoegde aan de correspondentie, hoewel ze hier in haar brief naar verwees. Daarbij verklaarde u dat u deze twee nieuwe documenten zelf nog nooit heeft gezien. Uit uw verklaringen blijkt dat uw Oezbeekse advocaat, op vraag van uw schoonmoeder, deze rechtstreeks naar uw Belgische advocaat stuurde (CGVS II, p. 2). Echter, u verklaarde niet eens meer te weten wanneer u de documenten heeft gevraagd aan uw schoonmoeder (CGVS II, p. 2). Het is weinig aannemelijk dat u niet meer zou weten wanneer u uw schoonmoeder vroeg om u dergelijke documenten te bezorgen. Verder dient te worden vastgesteld dat de hoofding van de fax ('from' en 'faxnr') blanco is, waardoor het totaal onmogelijk is om af te leiden van waar deze fax werd gestuurd. Deze vaststelling zet vraagtekens bij de oprechtheid van uw verklaringen hieromtrent. Het is bovendien opmerkelijk dat u zelf geen enkel idee heeft over de inhoud van deze documenten (CGVS II, p. 3 en 6), die nochtans uw problemen zouden moeten bewijzen. Uw uitleg, dat u nog geen afspraak kon maken met uw (Belgische) advocaat (CGVS II, p. 3), is weinig overtuigend. Het is verder opvallend dat de mededeling van het plaatsvervangend hoofd van het onderzoeksbestuur van het Ministerie van Binnenlandse Zaken nergens een stempel bevat. Hoe dan ook hebben dergelijke kopies van een fax slechts een geringe bewijswaarde. Ten slotte zijn uw verklaringen betreffende uw **reisroute en reisdocumenten** niet aannemelijk. Zo verklaarde u dat u reisde met een vals Oekraïens paspoort op de naam van S.(...) V.(...) (DVZ, vraag 33). Opmerkelijk is dat u tijdens uw interview voor het Commissariaat-generaal deze naam plots niet meer wist (CGVS, p. 11). U verklaarde per vliegtuig te zijn gereisd via Kazakstan, Oekraïne (Kiev en Lvov) en van daar verder per minibas naar België (DVZ, vraag 34; CGVS, p. 11). U verklaarde echter niet eens te weten of er een visum stond in het paspoort en met welk reisdoel u reisde (CGVS, p. 11). Het is echter niet aannemelijk dat u niet op de hoogte zou zijn gebracht van deze essentiële gegevens betreffende uw reisdocumenten, aangezien uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie is toegevoegd aan uw dossier blijkt dat de controles aan de Schengengrenzen zeer streng zijn en dat reizigers persoonlijk worden gecontroleerd, waarbij te allen tijde naar het reisdoel kan worden gevraagd. Dit doet vermoeden dat u tracht om moedwillig uw reispaspoort (visum en reisdata) verborgen te houden voor de Belgische asieldiensten. Opmerkelijk is in dit verband nog dat uw vrouw een exit-visum heeft in haar paspoort (document 2). Hierover verklaarde u, tijdens uw eerste interview, dat uw vrouw dat inderdaad had, maar u niet. U verklaarde zich niet te herinneren wat daarvoor de reden was (CGVS, p. 12). Uw vrouw verklaarde nochtans dat u zelf ook een exit-visum had (CGVS, vrouw, p. 5). Tijdens het interview werd uw vrouw gewezen op deze tegenstrijdigheid. Hierop heeft uw vrouw verklaard dat u het misschien vergeten bent (CGVS, vrouw, p. 5), wat een weinig overtuigende uitleg is. Tijdens het tweede interview verklaarde u plots dat u wel degelijk een exit-visum heeft gehad, maar dat u dat vergeten was. U verklaarde echter niet eens te weten wanneer u het exit-visum heeft aangevraagd. Ook over de reden waarom u een exit-visum heeft aangevraagd blijven uw verklaringen vaag. Zo verklaarde u dat u het aanvraag om naar Rusland op bezoek te gaan, doch u verklaarde niet te weten waarom u naar Rusland wilde gaan (CGVS II, p. 3). Deze inconsistenties en vaagheden zetten kracht bij het vermoeden dat u uw werkelijke reisdata, reismotief en reisdocumenten moedwillig verborgen houdt. Hierdoor wordt de geloofwaardigheid van uw asielaanvraag nog verder aangetast. Voor de volledigheid kan nog worden toegevoegd dat uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie is toegevoegd aan uw dossier niet blijkt dat er sprake is van vervolging van personen van Russische origine in Oezbekistan. U haalde nog aan dat u op internet iets had gelezen over een Oezbeekse persoon die veroordeeld werd voor landverraad, doch u kende niet eens zijn naam (CGVS II, p. 8). U maakt dan ook niet aannemelijk dat uw problemen met deze persoon verbonden zouden zijn. Gezien bovenstaande vaststellingen kan er in het kader van uw asielaanvraag niet besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals voorzien in de definitie van subsidiaire bescherming. De andere documenten die u voorlegde ter staving van uw asielaanvraag (kopie van een deel van het paspoort van u en uw vrouw, geboorteaktes, huwelijksakte, rijbewijs, diploma's, werkboekjes en militaire documenten) bevatten uitsluitend gegevens over uw identiteit, opleiding, werk en militaire loopbaan en

hebben geen betrekking op de door u aangehaalde problemen. Bijgevolg kunnen deze documenten bovenstaande conclusie niet wijzigen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van de (materiële) motiveringsplicht. Verzoeker werpt op dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich beperkt tot standaardclausules en vage algemeenheden. De voorbeelden waarop het Commissariaat-generaal zich baseert om de ongeloofwaardigheid van zijn verhaal aan te tonen, raken, zo stelt hij, kant noch wal. Hij wijst er in dit verband op dat hem bijvoorbeeld wordt verweten verklaard te hebben niet naar een specialist te zijn doorverwezen toen hij in het ziekenhuis zijn verwondingen liet vaststellen. Verzoeker beweert dit nooit te hebben gezegd. Hij heeft, zo merkt hij op, alleen gezegd dat hij niet naar een specialist is geweest omdat hij zelf wel weet dat de verwondingen en de hersenschudding die hij had opgelopen enkel kan genezen door veel te rusten, wat, zo stelt hij, dan ook gedaan heeft. Verzoeker voegt er ook aan toe dat een specialist raadplegen veel geld kost en overbodig was. Voorts laat hij gelden dat ook de andere argumenten kant noch wal raken en illustreren dat het Commissariaat-generaal zich er makkelijk vanaf wilde maken door haar standaardmotiveringsclausule te "motiveren" aan de hand van feitelijke onwaarheden. Volgens verzoeker toont een vergelijking tussen de eerste beslissing van het Commissariaat-generaal van 28 januari 2011 en de huidige, bestreden beslissing van 18 mei 2011 aan dat de bijkomende verklaringen die hij heeft afgelegd onvoldoende grondig werden onderzocht. Hij wijst er in dit verband op dat aan het motiverend gedeelte enkel de derde en de vijfde alinea werden toegevoegd. Voor het overige zijn, zo stelt hij, beide beslissingen identiek. Nochtans, zo vervolgt hij, heeft hij bijkomende verklaringen afgelegd tijdens zijn tweede verhoor. Hij merkt dienaangaande ook op dat het Commissariaat-generaal bijvoorbeeld in haar eerste alinea opnieuw het volgende poneert: *"echter, uw verklaringen over uw eigen garage zijn erg vaag; zo wist u niet eens te vertellen op welk adres uw nieuwe garage gelegen was, terwijl u wel het adres kende van de garage van uw oom, waar u voordien had gewerkt; ook kende u de familienaam niet van diegene van wie u de garage huurde; u kende enkel zijn voornaam, al scheen u hier ook niet helemaal zeker van te zijn; u kende evenmin de naam van het bedrijf of de naam van het garagecomplex waarvan u de garage huurde; daarbij legde u geen enkel document neer betreffende uw garage; u verklaarde nogal laconiek dat u 'nu waarschijnlijk niets meer kan terugvinden, en uw ouders waarschijnlijk ook niet".* Verzoeker werpt vervolgens op dat hij maar al te goed weet waar zijn garage gelegen is, met name te "Sh. Toshkent, Sheyhzade ko'chasi 10 B" en van welke firma hij zijn garage huurde, met name van "D.P. "Gamla-stan" awto – stoyanka 60". Hij voegt hieraan toe dat hij zich deze informatie bij het eerste gehoor op het Commissariaat-generaal niet meer kon herinneren, temeer omdat vroeger alle straatnamen in het Russisch waren geschreven, dat op zijn verzoek zijn raadsman deze informatie heeft opgevraagd tussen het eerste en het tweede verhoor op het Commissariaat-generaal en dat deze informatie reeds verwerkt was in het beroep dat op 28 februari bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen werd ingediend tegen de eerste weigeringsbeslissing van het Commissariaat-generaal en uiteraard ook tijdens het tweede verhoor op het Commissariaat-generaal werd medegedeeld. Bijgevolg, zo vervolgt hij, wist het Commissariaat-generaal zeer goed waar hij zijn garage uitbaatte en van wie hij zijn garage huurde. Door geen rekening te houden met gegevens die haar tijdens het tweede interview werden medegedeeld, schendt het Commissariaat-generaal haar motiveringsplicht op een flagrante manier, aldus verzoeker.

In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikel 2 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (EVRM). Verzoeker oppert dat wanneer hij dient terug te keren naar zijn thuisland, zijn leven in gevaar is, minstens zijn veiligheid niet gegarandeerd kan worden. Dit behoeft, zo voegt hij eraan toe, weinig verdere motivering daar zijn leven reeds meermaals in gevaar werd gebracht en zijn veiligheid gedurende de laatste maanden van zijn verblijf in zijn land van herkomst ernstig werd bedreigd. Zo werd hij, aldus verzoeker, op gruwelijke wijze mishandeld en werd hij gedwongen om strafrechtelijke feiten te bekennen die hij nooit had gepleegd. Het spreekt volgens verzoeker dan ook voor zich dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst nog meer zal gevisieerd worden door de lokale machthebbers die de feitelijke macht in handen hebben. Een derde middel is gestoeld op de schending in van artikel 3 van het EVRM. Verzoeker meent dat dit artikel reeds werd geschonden en dat het voor zich spreekt dat de lokale politieoverheden dit artikel

opnieuw zullen schenden. Hij merkt op dat dient benadrukt te worden dat de mishandelingen die hij heeft ondergaan, door de lokale overheden gebruikt en misbruikt werden om een voorbeeld te stellen ten aanzien van andere lokale handelaars. Hij stelt in dit verband voorts dat de lokale autoriteiten hem op gruwelijke wijze mishandeld hebben teneinde de andere lokale handelaars schrik aan te jagen, dat om de zoveel tijd de lokale politie een voorbeeld stelt waarmee ze aan de andere handelaars tonen dat er naar hen geluisterd en aan hen betaald moet worden en dat indien een handelaar het in zijn hoofd zou halen om dwars te liggen ten aanzien van de lokale feitelijke machtsdragers, deze laatste hem aan folteringen dan wel aan onmenselijke of vernederende behandelingen zullen onderwerpen tot hij bepaalde strafrechtelijke feiten, die hij niet gepleegd heeft, bekent om hem also gedurende vele jaren te kunnen opsluiten. Vervolgens oppert verzoeker dat nogmaals dient benadrukt te worden dat hij onterecht wordt beschuldigd van het vervaardigen van illegale springstoffen en het voorbereiden van terroristische aanslagen. Om aan te tonen dat hij aan folteringen, minstens aan onmenselijke en vernederende behandelingen werd blootgesteld en opnieuw blootgesteld zal worden, verwijst verzoeker onder meer naar de vaststellingen in het ziekenhuis. Dienaangaande dient, aldus verzoeker, opnieuw benadrukt te worden dat uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) overduidelijk blijkt dat er geen sprake moet zijn van een absolute zekerheid opdat het bewijs boven elke twijfel zou vaststaan. Vervolgens verwijst hij naar een arrest van het EHRM en merkt op dat wanneer de folteringen, dan wel de onmenselijke en vernederende behandelingen worden toegepast bij politiegeweld naar aanleiding van detentie door de politie, de bewijslast zelfs nog veel soepeler is en zelfs een omkering van de bewijslast geldt. Verwijzend naar en citerend uit een handboek, werpt verzoeker voorts op dat *“eenmaal vaststaat dat verwondingen zijn opgelopen tijdens hechtenis door de politie, is de staat aansprakelijk indien de ‘treshold of severity’ (vrij vertaald : gevarendrempel) is bereikt en de staat geen redelijke twijfels kan doen rijzen met betrekking tot de aantijging dat de verwondingen het gevolg zijn van mishandelingen”*.

In een vierde en laatste middel werpt verzoeker de schending op van artikel 5 van het EVRM. Verzoeker betoogt dat hij in zijn thuisland op willekeurige tijdstippen wordt meegenomen door de politie, die hem dan opsluit en aan folteringen, minstens aan onmenselijke en vernederende behandelingen onderwerpt. Verder merkt hij op dat zijn kinderen bijna werden ontvoerd en dat er bepaalde projectielen in zijn woning werden geworpen, vergezeld van een dreigbrief. Er kan, zo besluit hij, dan ook niet ernstig worden betwist dat zijn vrijheid en zijn veiligheid ernstig in het gedrang komen.

2.2. De door verzoeker aangevoerde middelen worden omwille van hun inhoudelijke verwevenheid gezamenlijk behandeld.

2.3. In de bestreden beslissing, waarin wordt besloten dat verzoeker niet als vluchteling kan worden erkend en hem de subsidiaire beschermingsstatus niet kan worden toegekend, wordt in de eerste plaats opgemerkt dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat hij een garage zou hebben opgericht en zelf geen enkel begin van bewijs aanbrengt dat een ander licht zou kunnen doen schijnen op deze zaak. Aangezien er geen geloof gehecht kan worden aan verzoekers verklaringen betreffende zijn eigen zaak, kan er, zo luidt het vervolgens, evenmin geloof gehecht worden aan zijn verklaringen als zou hij in die zaak lastig gevallen zijn door agenten. Aangaande de documenten die verzoeker bij zijn eerste interview op het Commissariaat-generaal voorlegde, met name een oproepingsbrief van de rechtbank, een medisch attest, een attest van het informatiecentrum en een visitekaartje van een advocaat, wordt geoordeeld dat deze documenten niet overtuigend zijn. De (kopieën van) de twee nieuwe (doorgefaxte) documenten die werden voorgelegd tijdens het tweede interview op het Commissariaat-generaal, met name een brief van verzoekers Oezbeekse advocate en een brief van een kolonel gericht aan die advocate, worden evenmin als overtuigend beschouwd. In dit verband wordt onder andere ook gewezen op de geringe bewijswaarde van dergelijke kopieën van een fax. Voorts wordt opgemerkt dat verzoekers verklaringen betreffende zijn reisroute en reisdocumenten niet aannemelijk zijn. Er wordt ook op gewezen dat uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, niet blijkt dat er in Oezbekistan sprake is van vervolging van personen van Russische origine. Tot slot wordt met betrekking tot verzoekers verklaring op het internet iets te hebben gelezen over een Oezbeekse persoon die veroordeeld werd voor landverraad, (vast)gesteld dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat zijn problemen met deze persoon verbonden zouden zijn.

2.4. Verzoeker gaat met zijn betoog over de zijn verklaringen aangaande de doorverwijzing naar een specialist uit van een verkeerde lezing van de bestreden beslissing. In de beslissing wordt enkel gesteld dat de verklaringen van verzoeker niet stroken met de neergelegde documenten. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker ter gelegenheid van zijn gehoor op het Commissariaat-generaal van 13 januari 2011 de vraag van de commissaris-generaal of er in het (medisch) attest een doorverwijzing stond naar andere specialisten kortweg beantwoordt heeft met *“neen”* (administratief dossier 67 297 en

67 302, stuk 4, gehoorverslag verzoeker CGVS 13/01/2011, p. 8). Tijdens dat gehoor is, zo wordt vastgesteld, voorts echter met geen woord gerept over een eventuele doorverwijzing van verzoeker naar een specialist of over het feit dat verzoeker hieraan geen gehoor zou hebben gegeven omdat hij zelf wel wist dat rust de enige genezing was. Tijdens verzoekers latere gehoor op het Commissariaat-generaal, meer bepaald op 11 april 2011, zijn deze zaken, zo dient te worden vastgesteld, evenmin ter sprake gekomen. In het door verzoeker neergelegde medische attest, waarin sprake is van verwondingen van allerlei aard zoals schaafwonden en een hersenschudding, staat echter dat verzoeker werd doorverwezen naar een neurologe (stuk 10, Documenten, medisch attest). De vaststelling dat verzoeker omtrent het medisch attest op het Commissariaat-generaal verklaringen heeft afgelegd die niet stroken met de inhoud van het bewuste attest, doet, zo merkte de commissaris-generaal terecht op, twijfels rijzen betreffende oprechtheid van zijn verklaringen.

2.5. Verzoeker werpt voorts op dat hij maar al te goed weet waar zijn garage gelegen is, met name te *"Sh. Toshkent, Sheyhzade ko' chasi 10 B"* en van welke firma hij zijn garage huurde, met name van *"D.P. 'Gamla-stan' awto Stoyanka 60"* (Verzoekschrift, p. 6). Hij oppert ook dat deze informatie tijdens zijn tweede verhoor op het Commissariaat-generaal werd medegedeeld. De Raad stelt evenwel op grond van het administratief dossier vast dat niet verzoeker zelf, maar wel zijn Belgische advocaat, die verzoeker tijdens het gehoor bijstond, de adresgegevens heeft verstrekt (stuk 4, gehoorverslag CGVS 11/04/2011, p. 4). Verzoekers advocaat deelde de commissaris-generaal het adres van verzoekers garage mee en de naam van de firma waarvan hij de garage zou gehuurd hebben, nog voor de commissaris-generaal ernaar had gevraagd. Verzoeker zelf bleek tijdens zijn tweede gehoor op het Commissariaat-generaal echter geheel onwetend omtrent het adres van zijn nieuwe garage. Immers, toen de commissaris-generaal hem vroeg naar het adres van zijn nieuwe garage, antwoordde hij dat *"ik zei al, dat ik de straatnaam niet kon herinneren, ik heb de moeder gevraagd om straat te zoeken waar het was, moeilijk om straatnaam te onthouden, ze veranderen telkens van naam, zo goed als maandelijks, om de nieuwe naam te onthouden is moeilijk"* (stuk 4, gehoorverslag CGVS 11/04/2011, p. 5). Toen de commissaris-generaal hem kort daarna een tweede keer naar het adres van zijn nieuwe garage vroeg, verklaarde hij dat *"zoals ik al zei, het adres kan ik me niet herinneren, u heeft het net van advocaat gekregen; ik kan wel plannetje tekenen, de wijk en zo, maar de straatnaam kan ik niet zeggen"* (*Ibid.*, p. 5). Gevraagd of er een speciale reden is voor het niet kennen van de straatnaam, gaf verzoeker zeer algemeen aan: *"omdat ik me dat niet kon herinneren"* (*Ibid.*, p. 6). Het is zeer opmerkelijk dat verzoeker zelf het juiste adres van zijn garage niet kende, nu zijn advocaat dit kort daarvoor aan de dossierbehandelaar had medegedeeld en hij, zo blijkt, merkwaardig genoeg wel het exacte adres kon geven van de garage van zijn oom waar hij voordien had gewerkt (*Ibid.*, p. 4). Verzoeker kon tijdens zijn tweede gehoor op het Commissariaat-generaal evenmin vertellen van welke firma hij zijn garage huurde, dit terwijl zijn advocaat deze specifieke informatie kort daarvoor aan de dossierbehandelaar had medegedeeld. Gevraagd naar de concrete naam van de firma van wie hij zijn garage huurde, kwam verzoeker immers niet verder dan het korte antwoord dat *"de naam kan ik me ook niet herinneren, een garagecomplex, deze firma hoorde er bij"* (*Ibid.*, p. 6). De vaststelling dat verzoeker bij zijn tweede en laatste verhoor op het Commissariaat-generaal het adres van zijn nieuwe garage niet wist en evenmin de naam kende van de firma van wie hij zijn garage huurde, dit terwijl zijn advocaat wel op de hoogte was van deze gegevens -die op zijn verzoek in verzoekers land van herkomst zouden zijn opgevraagd (geweest) in de periode tussen het eerste en het tweede gehoor op het Commissariaat-generaal- en hij ze zelfs eerder tijdens datzelfde gehoor aan het Commissariaat-generaal had meegedeeld, doet uiteraard ernstig afbreuk aan de geloofwaardigheid van verzoekers verklaringen een eigen garage te hebben gerund.

2.6. De geloofwaardigheid van verzoekers verklaringen omtrent zijn eigen garage komen, zo merkt de Raad op, nog verder op de helling te staan door de vaststellingen van de commissaris-generaal dat verzoeker de familienaam niet kent van de persoon van wie hij de garage huurde, hij enkel diens voornaam kende en zelfs daar niet helemaal zeker van lijkt te zijn, hij evenmin de naam kent van het garagecomplex waartoe de firma zou behoren waarvan hij zijn garage huurde, hij zich totaal niet schijnt te herinneren wat er zoal in de overeenkomst staat die hij met een firma zou hebben afgesloten, zijn verklaringen over wat er met de overeenkomst is gebeurd sinds zijn vertrek vaag blijven, hij onder andere niet weet wie actueel de huur betaalt en hij geen enkel document neerlegt betreffende zijn garage. De Raad stelt vast dat verzoeker deze verscheidene pertinente vaststellingen van de commissaris-generaal geheel ongemoeid laat. Hij onderneemt zelfs geen enkele poging om ze te weerleggen en legt ook thans geen enkel document neer met betrekking tot de garage die hij beweert te hebben gerund. De verschillende pertinente motieven blijven derhalve gehandhaafd en worden door de Raad tot de zijne gemaakt.

2.7. Verzoeker maakt, zo volgt uit voorgaande vaststellingen, niet aannemelijk dat hij een garage zou hebben opgericht. Nu er geen geloof gehecht kan worden aan zijn verklaringen betreffende zijn eigen zaak, kan er evenmin geloof gehecht worden aan zijn verklaringen als zou hij in deze zaak verschillende keren lastiggevallen zijn geweest door agenten, die, zo beweert verzoeker, hem bedreigd en hardhandig gearresteerd zouden hebben, hem beledigd zouden hebben omwille van zijn origine, van hem gratis herstellingen zouden hebben geëist en ook drugs in zijn zaak zouden hebben verstopt en 'gevonden' om alzo een strafzaak tegen hem te ensceneren.

2.7. Waar verzoeker betoogt dat een vergelijking tussen de huidige bestreden beslissing en de eerdere, eerste beslissing die het Commissariaat-generaal in zijn hoofde nam tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, met name die van 28 april 2011, welke evenwel bij beslissing d.d. 15 maart 2011 werd ingetrokken, aantoonde dat de bijkomende verklaringen die hij heeft afgelegd onvoldoende grondig werden onderzocht, stelt de Raad vast dat hij niet in het minst preciseert met welke van zijn bijkomende verklaringen het Commissariaat-generaal geen of onvoldoende rekening zou hebben gehouden. Verzoeker onderbouwt zijn kritiek niet in het minst, waardoor dit middelonderdeel niet kan worden aanvaard.

2.8. De Raad stelt vast dat verzoeker niets inbrengt tegen de verschillende concrete vaststellingen die de commissaris-generaal hebben doen oordelen dat de documenten die hij bij zijn eerste gehoor neerlegde, met name de oproepingsbrief van de rechtbank, het medisch attest, het attest van het informatiecentrum en het visitekaartje van een advocaat, evenmin als de stukken die hij bij zijn twee gehoor neerlegde, met name de brief van zijn Oezbeekse advocate en de brief van een kolonel gericht aan die advocate, als overtuigende bewijsstukken van de door hem aangehaalde problemen kunnen worden beschouwd. Verzoeker gaat, zo dient te worden vastgesteld, ook geheel voorbij aan en laat geheel ongemoeid, de overwegingen in de bestreden beslissing dat zijn verklaringen betreffende zijn reisroute en reisdocumenten niet aannemelijk zijn, uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, niet blijkt dat er in Oezbekistan sprake is van vervolging van personen van Russische origine en hij niet aannemelijk maakt dat zijn problemen verbonden zijn met de Oezbeekse persoon waarover hij op het internet las en die veroordeeld zou zijn voor landverraad. Nu verzoeker geen van deze pertinente vaststellingen weerlegt en hij hiertoe zelfs geen enkele poging onderneemt, blijven zij allen gehandhaafd.

2.9. De Raad wijst erop dat de artikelen 2 en 3 van het EVRM inhoudelijk overeenstemmen met artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit doodstraf of executie, dan wel foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ 17 februari 2009, C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, <http://curia.europa.eu>). Verzoeker herhaalt zijn verklaringen als zou hij ten onrechte worden beschuldigd van het vervaardigen van illegale springstoffen en het voorbereiden van terroristische aanslagen. Hij stelt dat hij om die reden niet kan terugkeren naar zijn land van herkomst, waar hij, zo oppert hij, opnieuw aan folteringen, minstens onmenselijke en vernederende behandelingen zal blootgesteld worden. Gelet op de ongeloofwaardigheid van zijn asielrelaas kan verzoeker zich echter niet langer steunen op de elementen aan de basis van zijn relaas teneinde aannemelijk te maken dat hij in geval van een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet. Met zijn blote bewering dat bij een terugkeer naar zijn land van herkomst zijn leven in gevaar is, minstens zijn veiligheid niet kan worden gegarandeerd, toont hij dit risico niet aan. Verzoeker brengt evenmin elementen aan waaruit zou moeten blijken dat er in zijn land van herkomst sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

3.10. Wat de aangevoerde schending van artikel 5 van het EVRM betreft, merkt de Raad op dat verzoeker niet aantoonde dat hij het voorwerp uitmaakt van een vrijheidsberovende maatregel. Bijgevolg mist de aangevoerde schending van artikel 5 van het EVRM juridische grondslag (cf. RvS 5 januari 2007, nr. 166.371).

3.11. Er werd geen schending aangetoond van de ingeroepen bepalingen van het EVRM. De beslissing steunt op deugdelijke juridische en feitelijke overwegingen. De materiële motiveringsplicht werd derhalve niet geschonden. De stukken uit Oezbekistan die verzoeker aan zijn verzoekschrift toevoegt, werden reeds beoordeeld door de commissaris-generaal en zijn niet van aard bovenstaande motieven te ontkrachten.

De aangevoerde middelen zijn ongegrond.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van de artikelen 1, A(2) van het Vluchtelingenverdrag en 48/3 van de vreemdelingenwet, of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, in aanmerking worden genomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien oktober tweeduizend en elf door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

F. TAMBORIJN